

CUPRINS

□ CUVÂNT ÎNAINTE...	5
□ DEZAMAGIT DE VIAȚĂ...	11
□ POVESTEA UNUI PESCAR...	30
□ VIAȚA CA UN DAR...	37
□ ÎNTRE LUMINĂ ȘI ÎNTUNERIC...	41
□ UN OM SINGURATIC...	52
□ LINIȘTEA NOPTII...	59
□ SFATUL UNEI MAME...	73
□ SFATUL UNUI BĂTRÂN...	78
□ INIMĂ ZBUCIUMATĂ...	88
□ BUCURIILE OAMENILOR SIMPLI...	102
□ REGĂSIREA FERICIRII...	111
□ SPOVEDANIA UNUI OM...	125
□ PRĂBUȘIREA UNUI PROFET...	133
□ MESAGERUL...	143

CUVÂNT ÎNAINTE

**Nuvelele lui Eugen Oniscu
sau**

**Frumusețea simplității sufletești, bucuria darului suprem al
protecției divine**

Motto: Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.

(Matei 11: 28-30)

Scrierile lui Eugen Oniscu au ceva special în ele, dintre rândurile scrise cu patimă reiese credința și încrederea în Dumnezeu a unui om greu încercat, care a trebuit să-și abandoneze casa, familia, părinții, pentru a-și împlini visele departe cei dragi. Nuvelele cărții sunt rezultatul firesc și logic al experienței de viață al omului care a luat contact cu diferite evenimente, întâmplări, a cunoscut varii tipologii personale, a putut vedea de aproape visele pe care oamenii și le-au făurit, în dorința lor spre o viață mai bună. Dialogurile fugitive ale personajelor sunt de fapt monologări ale sinelui epic, aflat în continuă căutare a iluminării prin cuvântul sacru al Sfințelor Scripturi, Cartea Cărților, în care se află încă taine nedelegate ale credinței și ale modului de raportare la aceasta a omului credincios.

Fie că întâmplarea este reală sau are și o doză de fantastic inclusă în ea, învățămintele pe care le putem trage sunt profunde, motivul real de fericire și de mântuire în viață fiind Dumnezeu și jertfa minunată a fiului Său, întru salvarea lumii de la pieire. Personajele insolite ale cărții, unele mai libertine, altele mai stricte, unele atașate Cuvântului, altele departe de acesta, toate reprezintă părți ale unui întreg numit viață, cu umbrele și luminile sale. Cel mai adesea, pedeapsa pentru păcat este moartea, dar cum Dumnezeu „nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu”, autorul optează pentru pedepsirea fizică a relexor, fie chiar și prin privarea de libertate, din situațiile create, personajele reușind să-și învețe lecția, chiar dacă printr-un mod, uneori dur. Eugen Oniscu este un povestitor cu har, reușind să facă din nuvelele sale, seriale în miniatură ale dragostei față de Dumnezeu, oferindu-le cu generozitate și noblețe cititorilor săi.

Cartea cuprinde 14 nuvele, cu titluri semnificative, povești despre viață și despre firul ei ce poate fi întrerupt brutal sau continuat, dar numai după împăcarea cu sine și cu Dumnezeu. **Dezamăgit de viață** este povestea unui tânăr pe care viața l-a lovit crunt dar, pe care dragostea și credința, încrederea în ajutorul divinității, iluminarea, s-a dovedit a fi singura cale de salvare de la moarte sigură. Și nu orice fel de moarte - teribila sinucidere - moartea sufletului. Reîntoarcerea la viață a personajului reprezintă confirmarea zicalei care spune că „Dumnezeu lucrează prin oameni”, de fapt să înțelegem prin oamenii îngerii noștri păzitori care, deși nu au aripi, dovedesc că așa e. **Povestea unui pescar** reprezintă un fel de „Ion” (Liviu Rebreanu) în miniatură, în care dorința de îmbogățire a unora s-a dovedit a fi fatală altora, chiar dacă evenimentele se petrec între rubedenii de sânge.

Viața ca un dar sintetizează contrastul între dorința acerbă a muritorului de a salva, de a schimba lumea și imposibilitatea fizică de a o putea face. **Între lumină și**

întuneric, în lumina parabolei biblice a răstignirii pe cruce a Mântuitorului între doi tâlhari, personajul principal trece de la o viață de păcat, lipsită totală de omenie, la o viață curată, iluminată doar de învățăturile pline de iubire și înțelepciune, lecție învățată însă abia după o suferință teribilă, plată a propriilor fapte. **Un om singuratic** reprezintă durerea aspră a singurătății, realizată mult prea târziu, când viața însăși devine deșertăciune și solitudine.

Liniștea nopții este nuvela în care se aduce în atenția cititorului lecția despre neascultare și consecințele ei, pe care fiecare dintre noi trebuie să o învețe cu multă răbdare și s-o aplice cu înțelepciune. Punctele de vedere diametral opuse asupra vieții, iluziile pe care oamenii și le fac la vârstele fragede, urmate de dezamăgiri și suferințe, visele părinților care nu coincid cu cele ale copiilor, sunt adevăratele lecții pe care trebuie să le învățăm. În **Sfatul unei mame...** se face vorbire despre regretul unui compatriot emigrat în Germania, de a nu fi făcut la timp lucrurile importante ce i-ar fi putut consolida viitorul, dar și determinarea de a repara oarecum greșelile trecutului, investind în educația propriilor copii. **Sfatul unui bătrân...** reînnoadă povestea neascultării, dar și a plății, fie chiar și cu propria viață, pentru ispășirea unor păcate, dovadă a acestei neascultări. Importantă este reiterarea vremurilor trăite sub comuniști, a informatorilor dau „dezinformatorilor” securității care, în dedicarea lor față de regim, au nenorocit multe vieți, multe dintre ele nevinovate.

În **Inimă zbuciumată...** se prezintă drama unui om care, ajuns la bătrânețe, nu poate căpăta iertarea propriilor copii pentru nesăbuițele tinereții și apoi, vizitat fiind de moarte, cel mai probabil zbuciumul interior a devenit singura „avere” pe care a luat-o cu el mai departe. Lumina învățăturilor scripturistice se regăsește peste tot, reflecțiile fiind la fel de profunde și de binevenite. **Bucuriile oamenilor simpli...** sunt reprezentate întotdeauna de cuvântul lui Dumnezeu, care

iluminează și produce alinarea sufletului, ajută la identificarea adevăratului scop și aflarea căii de urmat în viață. **Regăsirea fericirii...** reprezintă lungul șir al greșelilor și decăderii din credință, care provoacă doar suferință. Însă, ca un bun și milostiv, Dumnezeu trimite iertarea, ca pe dar de mare preț, astfel încât sfârșitul să readucă pace și liniște sufletească.

În **Spovedania unui om...** se prezintă căderea și ridicarea unui propovăduitor al cuvântului evanghelic, dar și multipla suferință provocată de cunoașterea legilor sacre. **Prăbușirea unui profet...** vestește, printr-un veritabil studiu evanghelic al disputei dintre Balaam și Balac, despre oscilarea permanentă între supunere și nesupunere față de Dumnezeu, precum și de alegerea nefericită pe care profetul o face spre propria pierzare. Balaam, precum apostolul Iuda, a fost învins de iubirea sa față de arginți, față de lucruri materiale, efemere... Nuvela **Mesagerul...** readuce în atenția cititorului războiul ancestral dintre bine și rău, mesagerul fiind de fapt îngerul lui Dumnezeu, cu mesajul clar că înger poate fi oricine dintre noi, cu datoria sacră de a ne ajuta semenii și a aduce lumina divină prin propovăduirea cuvântului evangheliei lui Hristos.

Scrierile lui Eugen Oniscu pot fi asimilate, fără nicio umbră de îndoială, unor mini-predici ale unui slujitor al Domnului, în care cuvântul sacru este tranșat, explicat, propovăduit cu toată puterea de convingere, dar, mai ales, cu toată curățenia sufletească. Doar aproape de Dumnezeu, omul vechi se poate transforma în Omul cel Nou, pregătit pentru Împărăția Veșnică. Așa după cum sublinia și autorul pe parcursul nuvelor cărții, pentru ca un om să fie fericit, are nevoie și de empatia cu semenul său, să-i înțeleagă suferințele, să facă acte de milostenie cu adevărat creștine, să aline, cu aripi serafimice, viețile aflate în declin, pentru a le ridica spre lumină.

Eugen Oniscu însuși este MESAGERUL, care face o astfel de lucrare. O întreprindere curată, plină de lumină și de

învățături valoroase care vor putea, cu siguranță, să aducă alinare sufletelor iubitoare de Hristos, căci, „Am primit darul de a fi Oameni, ca să putem deveni Îngeri ori de câte ori dorim, fără să ne doboare povara aripilor lor” (Gheorghe A. Stroia – Albastru glas de înger, Anamarol, București, 2016). Cartea poate fi lecturată ca un îndreptar de credință, și păstrată lângă suflet, pentru ca încărcătura cu lumină să fie constantă. O carte plăcută, scrisă simplu, fără accente de pseudo-erudiție, acestea nefiind necesare unui om care propovăduiește Cuvântul, prezența Acestuia înnobilând prin simpla Sa manifestare. Îi dorim autorului să rămână aceeași persoană cu suflet curat și să ducă tot mai departe *Calea, Adevărul și Viața!*... AVE!

Gheorghe A. Stroia

Slobozia de Urechești, de Bunavestire